

Ahogy a felhők tükörképe

Percekig néztem, tíz percig, talán húszig is, nem tudom, de nem a fekete Buddha miatt néztem, mert lényegben akármi lehetett volna a képen, nem ez számított, hanem hogy a fekete keret, a fehér passepartout és a fekete Buddha vékony alakja minél tovább megmaradjon a szememben, égesse bele magát mélyen az ideghártyába, hogy akkor is lássam, amikor a szemem lehunyom, minél tovább lássam a negatívját, minél tovább, mielőtt eltűnik az egész: a fekete részek kivilágosodva, a fehérek elsötétedve, fokozatosan halványodik, tűnik el, a helye kitisztul lassan, nyomtalanná válik, és nem marad más, csak a szemhéjak bíborba játszó sötétje;

a fényérzékelő sejtek biokémiája, erről van szó természetesen, egy jól körülírható biokémiai folyamatról, amelynek viszont mégis van egy jelentős mozzanata, nevezetesen hogy a beágyazott kép e folyamat során valóban elhalványul és kihull a szemből – és éppen ez az, amit szeretnék begyakorolni, emiatt nézem hosszú percekig a sovány Buddhát a koromfekete keret és a hőszerű passepartout ölelésében, és emiatt hunyom le a szemem azután: figyelem, a sejtek emlékezetéből a tükörkép hogyan tűnik el;

van ugyanis néhány jelenet, amely mélyen, túl mélyen ágyazódott a szemembe, nem, nem a recehártyába, annál is mélyebbre, és ha lehet, szeretném most őket kitörölni onnan, ha másként nem megy, vesszenek velük együtt a sejtek, amelyek őrzik őket, és ne maradjon semmi, csupán a szemhéjak sötétje;

elfeledni például, ahogy három férfi körüláll egy negyediket: évekkorábban láttam, persze, lehetne bármikor, tegnap is, ma is, holnap is akár, de már nincs többé szükségem rá, valamikor talán volt, most azonban már nincsen, mert nem vezet sehová, sőt ha most látnám, talán elfordulnék én is, mint a legtöbben, akik úgy gondolják, velük ilyen nem eshet meg; persze, részben igazuk volna, mert mindig kevesebbel történik meg, mint ahányan végignézik, vagy mint ahányan elfordítják a fejüket, és most már

tudom, hogy ők járnak jobban, igen, ez kétségtelen, hiszen ha szemet hunynak felette, abból baj nem lehet, és a legtöbben végül minden tekintetben megússzák, nem őket állja körül a másik három; nem őket ütik meg és nem őket köpik le;

talán tudhatta előre, hogy felesleges, ezért nem tiltakozott, nem menekült, meg se próbált semmi effélét, mintha nem esett volna kétségbe, és hagyta azt is, hogy meglökjék, hogy lökdössék és pofon csapják; jó lenne elfelejteni, hogy ne kelljen újra látnom, mert nem akarok tudni róla; nem úgy nem, mint azok, akik elfordítják a fejüket, inkább úgy nem, mintha egy kevéssel, mintegy másfél méterrel feljebb emelném a tekintetemet, a gesztenyefa ágaira, hogy ne lássam, ahogy az a revolver előkerül, és ahogy játszanak vele, rázogatják, lengetik fölényesen, mielőtt a szájába dugják;

az ágak közé egy koszos nejlonzacskó akadt, zörgeti, lobogtatja a lengedező szél, ha erre figyelek, egyedül erre a halk zörejre, csakis erre, hogy ne halljak mást, semmi mást ezen az ütemes nejlonszercegésen kívül, akkor, és csak akkor, a következő percben talán elviselhető lesz a hang, amely a dobhártyámba hasít, elviselhető a revolver dörrenése;

nem tudom, mindeddig nem sikerült rájönnöm, tehát fogalmam, vagy ahogy erre mondják, *lövés*em sincsen, miért tolakszik, miért tolul és miért torlódik e jelenet mellé folyton, kivétel nélkül, mindig, amikor eszembe jut egy másik képsor is, egy videoklip, hiszen látszólag semmi közük sincs egymáshoz; mégis, ha az egyikre gondolok, folyton eszembe jut a másik, és megszólal a fejemben a zene, a gintől ragacsos bárpult felett hullámzó kocsmadal taktusai, a langyos ritmus, a tovább már aligha egyszerűsíthető dallam, és ez a ritmus és ez a dallam lassan egymásra tekeredik;

és már látom is magam előtt a videoklip jeleneteit, a képeket, amelyek nyers közvetlenséggel mutatják be a dal szövegében elmesélt történetet, miszerint az alkoholista és nikotinfüggő lány a sokadik gin-tonic szopogatása közben megpillant egy köldökig kigombolt ingű férfit a pultnál, és az elővillanó szőrös mellkas olyan bizsergetően és olyan megindítóan hat rá, hogy lefogyott combjai közt ellenállhatatlanul kezd lüktetni a forróság, lüktet és lüktet egyre hevesebben, de hiába, mondja a dalszöveg, mert sajnos „fájdalom az egész világ”, hiszen a szívhevítő macsó ügyet sem vet a részeg kocsmatündérre, ehelyett a szóke csaposfiúval szemez, így hát szégyen seggrészeg tündérkének be kell érnie avval, hogy az exbarátjához siet, és megint egyszer, és megint utoljára, megengedi neki, hogy a miniszoknyát feljebb túrva a bugyija alá kotorjon, yeah, yeah, yeah, igen – csak hát a dalszöveg és a videoklip egybehangzó tanúsága szerint ritka balszerencsés és éjszaka ez, mert sajnos az unalomig ismert exujjak rutinos igyekvése semmiképp sem tudja a kielégülés hullámai felé sodorni őt, vergődik csak

ebben a csúfos eredménytelenségben, mígnem a végső pillanatban sorsfordító sugallata támad, és a bárpultnál látott forró hím szőrös mellkasát képzeletben önmaga fölé sürgősen, és a képek mutatják is, ahogy a nő vékonyka melle *képzeletben* összeér az acélos férfitesttel, mire a szíve egyre hevesebben ver, kapkodva szedi a levegőt ebben az elképzelt szorításban, bordái izgatottan tágulnak a kiizzadt cseppektől harmatos bőr alatt – és igen, yeah, yeah, így már sikerül halk kis sikolyokkal szerencsésen elélveznie a dal végére, oh, ah, oh;

hajnali futásaimon nagyjából efféle együttlétek nyomaival szoktam találkozni, legalábbis ilyeneknek képzelem őket a feldőlt vodkás-üvegek, az összeszáradt óvszerek, a hevenyészett törlésektől gyűrött papírsebkendők alapján, amelyekbe többnyire ugyanott, ugyanazon a részen, a fák közti ösvény vízpart felé közelítő részén botlok bele, ahol az út valamelyest kiszélesedik; a különbség csak annyi, hogy gin helyett vodka, és talán nem légből kapott, ha úgy gondolom, hogy ezek között a „pásztorórák” között (nevezzük így, ha másért nem, a természetközelségük okán), valamint a videoklip jelenetei között valamiképpen átfedés van, hiszen a kocsmadalok képzelete a lehető legnyersebb valóságból táplálkozik, ez a vaskos valóság pedig a kocsmadalok képzeletét utánozza, vagyis egymásból merítik támpontjaikat, így tehát az összefonódásuk nagyon is kézenfekvőnek látszik – és az efféle köröket szokás, gondolom, ördögieknek nevezni;

ezzel most már együtt van a három történet, a fa alatti leszámolás, a bugyiban kotorászó ujjak és a tópartra kiömlő vodka, együtt az ördögi körök, és ha volna elég bátorságom vagy merszem feltenni a kérdést, hogy a mindig és mindenütt jelen lévő rossz vajon hol időzik a leggyakrabban mostanság, minden bizonnyal azt kellene válaszolnom, hogy jelenleg valahol itt, éppen erre, ebben a tartományban ütötte fel a tanyáját, feltehetően kedveli ugyanis ezeket a jeleneteket, ezeket a fa alatti vagy tóparti vagy kocsmai helyzeteket, úgyhogy nem lenne meglepő, ha a közelben kószálna, valahol errefelé ez idő tájt – csak hogy nincs elég bátorságom ehhez a kérdéshez, így pedig azt sem állíthatom meggyőzően, hogy amennyiben esetleg valóban itt tartózkodna a közelben, akkor viszont feltétlenül valahol itt kellene lennie a *jónak* is, ezen a vidéken;

a hajnali futásokat mégsem adtam fel, annak ellenére sem, hogy e korai edzéseken számtalanszor eredtek a nyomomba elkóborolt vagy elcsapott ebek, és fenyegető mordulásokkal gyakran az erdő széléig a sarkamban voltak, egymással acsarkodva, egymás farkába, lábába, egymás oldalába harapva, és noha állkapcsuk időnként közvetlenül a bokám mellett csatant, mégse haraptak meg, nem haraptak belém, amikor pedig e zajos

szertartásba beleunva végül lemaradoztak, az erdei ösvényen csak a csend maradt, a futó léptek és a légzés ritmusának csendje;

az ösvény szélesebb, partig lenyúló szakaszához érve megálltam, hogy kifújjam magam;

a tó felszínén páragomolyok futkároztak, a víztükroön halványlila káprázatként úszott a felhők reggeli képe, és ahogy ezeket a hullámokon megsokszorozódó felhőket figyeltem, teljességgel elfelejtettem az ebeket és a tőlem alig néhány lépésnyire szétdobált óvszereket és vodkásüvegeket, és kihullott emlékezetemből a fák alatti jelenet is, és a legtökéletesebben elfelejtettem mindent, és jó volt így, minden nagyon jó –

a lehető legtökéletesebb.